

פרופסור ראובן פפרמן : 1936-2004

ראובן נולד בטימישוארה שברומניה בספטמבר 1936 לאב שהיה רופא מיילד ורופא משפחה .

אביו של ראובן נפטר כשראובן היה בן 8 , והשאיר מאחוריו ספרים, מכשור רפואי, ורצון עז בליבו של הבן להידמות לאב שהיה דמות נערצת בעירו.

ראובן עלה לארץ ב 1946 עם אחיו שהיה גדול ממנו בשנה וחצי ועם אימו אליה היה מסור מאוד עד יום מותה . המשפחה התגוררה בירושלים, אך ראובן ואחיו נקלטו בכפר הנוער בן שמן, ועם פרוץ מלחמת העצמאות עברו את תהליך הפינוי מבן שמן הנצורה לכפר ויתקין. מוריו של ראובן בבן שמן זוכרים שהודיע לכולם שהוא יהיה רופא – דבר חריג בהחלט בתקופה בה נתפסה הגשמת הציונות כעיסוק בלעדי בחקלאות.

לאחר סיום כיתה ט' חזרו האחים לחיות עם אימם בירושלים.

אחיו שאליו היה ראובן קשור מאוד נהרג מפליטת כדור במהלך קורס קצינים. אירוע זה השפיע על ראובן השפעה עמוקה מאוד וחלק ממסירותו הרבה ויוצאת הדופן לטיפול בפצועים בכלל ולנפגעי צה"ל בפרט נבעה אולי מכך.

ראובן התגייס לעתודה האקדמאית והחל בלימודי רפואה בירושלים ב 1954 .

ב 1961 החל את שירותו הצבאי כרופא בחיל האוויר – ועסק בפינוי אווירי של פצועים בהליקופטרים הראשונים של חיל האוויר עוד לפני הקמת היחידה לפינוי בהיטס.

לאחר שחרורו משירות סדיר החל בהתמחות בכירורגיה בהדסה עין כרם, ובמהלך שנות ההתמחות נחשף לפצועי מלחמת ששת הימים ולפצועי תקופת המרדפים בבקעה, בהם טיפל במסירות תוך שהוא רוכש ידע רב בטיפול בטראומה.

במלחמת יום כיפור שירת יחד עם רופאים נוספים מ"הדסה" בבית החולים ברפידיים, תחת פיקודו של מורו האהוב פרופ' רוני רוזין. יחד פיתחו וגיבשו את תורת בית החולים הממייך. את לקחי הטיפול בפצועי צה"ל שעברו במלחמת יום כיפור ברפידיים סיכם ראובן במאמר מפתח שהתפרסם ב -1976 Journal of Trauma .

מ1974 ועד 1976 שהה ראובן בניו יורק אצל סם קונץ, והשתלם בהשתללות כליה ובאימונולוגיה, ועם שובו לארץ ניהל ביחד עם פרופ' אריה דורסט את יחידת השתללות הכליה ב"הדסה" עין כרם וקיבל בגיל צעיר יחסית תואר של פרופסור לרפואה.

במרץ 1979 קיבל את הנהלת המחלקה הכירורגית במרכז הרפואי "קפלן" ברחובות אותה בנה מחדש וניהל עד לפרישתו. בכל שנותיו כמנהל מחלקה הקפיד על איכות טיפול גבוהה ביותר לחולים ועל רמה כירורגית יוצאת דופן.

לראובן היו שלוש אהבות מיוחדות בתחום הרפואה והכירורגיה : הוראה, טיפול בנפגעי טראומה, והשתללות איברים.

ראובן היה כירורג מצוין, אך לא פחות מכך היה מורה מעולה למתמחים, למומחים צעירים וכמובן לסטודנטים. בהירות המחשבה שלו, הדרך בה ידע להתמקד בעיקר ולהניח לטפל, הקרינה על כל מי ששהה במחלקתו. הוא זכה פעמים חוזרות בפרס המורה המצטיין בפקולטה לרפואה של האוניברסיטה העברית ו"הדסה", ומחלקתו הייתה במשך כל שנות כהונתו בפסגת ציוני המשוב של הסטודנטים לרפואה שעברו דרכה.

ראובן היה חבר פעיל במועצה הלאומית לטראומה ובאיגוד הכירורגים. הוא היה בין הראשונים שהכירו בחשיבות הוראה פורמאלית של טיפול בנפגעי טראומה. מתוקף תפקידו כיושב ראש של ועדת החינוך של איגוד הכירורגים – תמך במלחמתו של פרופ' אבי ריבקינד על חשיבותו של קורס ה ATLS וקידם את הפיכת קורס ה ATLS למרכיב חובה בכל ההתמחויות במקצועות הכירורגיים. ראובן נלחם בכל הזדמנות ובכל פורום על הקמת יחידות הטרומה בארץ ועל תקנון. על פעילותו למען קידום הטיפול בנפגעי טראומה בארץ זכה מטעם החברה הישראלית לטראומה לתעודת הוקרה מיוחדת ולחברות כבוד.

במסגרת אהבתו לתחום ההשתלה (אותה הקרין גם על תלמידיו ששניים מהם נעשו משתילי כבד מפורסמים ומכובדים בזכות עצמם) , ראה ראובן חשיבות לכך שהציבור ידע ויבין כי אנשים שעברו השתלה של כליות, כבד או לב וריאות אינם נכים. לכן עסק בהקמתה של האגודה לספורט מושתלים, והשתתף באופן פעיל במשלחות לאולימפיאדה למושתלים אותן ארגן וקידם.

ראובן נפטר מפיברוזיס ריאתי ראשוני, מחלה הפוגעת יותר בלא מעשנים, דבר שהיה אירוני מאוד מבחינתו, שכן כמעשן כבד בעבר היה בטוח כל הזמן שימות מסרטן ריאות כמו מורו. הוא ראה במחלה אתגר בו צריך להילחם וכמו מלחמות אחרות שניהל בחייו, ניהל גם את המלחמה הזאת מתוך ראייה ריאלית ובאומץ לב גדול.

הענקת פרס על שמו של פרופסור ראובן פפרמן משמחת אותנו, תלמידיו ואוהביו, ותואמת את דרכו.

תודה.